

Да си отпочинѣ? ами народѣтъ ми? не съмъ ли вече и не ще ли бѣдѣ всякога неговѣ прѣдводителъ?

Безъ сумнѣніе, отговаря дукъ Арскый, и опрѣдѣлямъ вы даже воененъ управитель на столицѣтъ, и ви давамъ въ името на царя, титулътъ на дукъ Светаго Георгія.

И връчвава му наистинѣ прѣдварително приготвеннѣтъ дипломѣ, и окача на вратѣтъ му еднѣ скъпоцѣннѣ златѣ чепочкѣ (синджирче).

И народѣтъ рѣкопощене още, но Мазаніелъ като запокъти чепочкѣтъ и распоща та расвърля дипломѣтъ.

— Далечъ, выкаше, отъ мене тѣзи суетны украшения! ще омърсѣтъ кръстѣтъ ми! азъ ся родихъ рыбаръ, и такъвъ искамъ да си умрѣ. Народѣтъ на тѣзи думы исплеска рѣцѣ повече отъ всякой другъ пѣтъ, а полудѣлнѣтъ слѣдуваше.

— Нима' мыслите че имамъ нуждѣ отъ титулъ за да владѣѣ на Неаполь? Глѣдайте и сѣдѣте за силѣтъ ми!....

— Мълчаніе и мѣсто на Подкралѣ! извыка тогазъ на множеството, което бѣше ся разгѣграло и ся притискаше.

И тутакъ си всякой гѣгъръ исчезнѣ въ храмѣтъ, и притиснѣтъ редове отъ народа ся развоихѣ и отвориѣ пѣтъ до вратата.

Като дойдсѣхъ до тамъ дукѣтъ и рыбарѣтъ намѣрихѣ ся прѣдъ еднѣ още по-много-люднѣ и по мятежнѣ навалиѣ.

Рыбарѣтъ възяхнѣ и безъ думѣ да продумѣ тури прѣстътъ си на устнѣтъ си и кывнѣ да отворѣтъ пѣтъ.

И въ сѣщѣтъ минутѣ това одушевенно море ся утиши, и Подкралѣтъ смаянъ и увлеченъ отъ онова електрическо очарованіе, пригрѣща всемогущѣтъ рыбаръ, прѣдъ когото остъща себе си унизенъ.

— Подъ наказаніе на смъртъ, повтори диктаторѣтъ, заповѣдамъ ви да ся оттеглите всякой у дома си и да не остане никой гука на тѣзи стѣгѣ.

И стотѣ тысящѣ чловѣцы ся оттеглятъ като тиха рѣ-